

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 609

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαρτίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	"	8.50
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. γρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαβιέ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. —
Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστό-
ρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτς : ΙΣΠΑΝΙΑ.
ΤΑΛΑΠΩΡΗΜΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Εἶτα, προσφασίζομενος ὑποθέσεις τινὰς λίαν ἐνδιαφερούσας, ἐπέστρεφεν ταχέως εἰς Πικαρδίαν, ἐνθα πραγματικῶς τὸν ἐκάλουν μεγαλοπρεπεῖς θῆραι λύκων καὶ ἀλωπέκων. Καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέστρεφεν εἰς Παρισίους ἐβδομάδας τινὰς πρὸ τῆς ὀρισμένης ἐποχῆς διὰ τὴν εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ ἐπάνοδον τῆς Μαρίας. Τοιοῦτος ἦτο ὁ μαρκήσιος, ἠθικῶς καὶ φυσικῶς.

Τώρα, ἀγαπητὴ ἀναγνώστα, τὸν γνωρίζεις τόσον καλὰ, ὅσον καὶ ἡμεῖς.

— Μὰ τοὺς διαβόλους ὄλους! εἶναι ἐράσμιος καὶ χαριεμένος ὁ Παῦλος δὲ Μεινάρ, ἔλεγεν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ εἰς τὴν Μαρίαν, τὸ αὐτὸ ἐσπέρας τοῦ γεύματος, εἰς τὸ ὅποιον παρευρέθημεν. Ναι, χαριεὺς νέος, ἄν καὶ ὀλίγον μελαγχολικὸς κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ περάσῃ, θὰ περάσῃ μάλιστα πολὺ γρήγορα!... Μπᾶ! λύπη ἔρωτος, πόνος καρδίας! Μπᾶ! γνωρίζω τὸν κόσμον. Ὅλα αὐτὰ εἶναι κολοκύθια!... Ἄν καὶ δὲν ἐβλεπόμεθα πρὸ πολλῶν ἐτῶν, εἶμαι ὅμως πολὺ εὐχαριστημένος διότι τὸν ἐπαναῖδον. Συμπαθῶ πολὺ εἰς αὐτὸν τὸν νέον. Τοῦ εἶμαι ἀφοσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι. Ἔσο χαριεσσα μετ' αὐτοῦ, Μαρία, πολὺ χαριεσσα, καθ' ὑπερβολὴν χαριεσσα, διὰ νὰ τὸν κάμῃς νὰ ποθῇ νὰ μᾶς βλέπῃ συχνά. Ἀπόψε μοὶ ἐφάνη ὀλίγον ψυχρά... Ἄλλως τε, τὸ ἐννοῶ, νέον πρόσωπον, χρωματισμένον ὡς ὀρείχαλκος καὶ μὲ μεγάλη μυστακία, ὅλα αὐτὰ κάμνουν νὰ συστέλλωνται ὀλίγον αἱ γυναῖκες... Μπᾶ! γνωρίζω τὸν κόσμον!

Τὴν ἐπιούσαν, ὡς εἶπομεν, ὁ Παῦλος μετέβη εἰς τῆς Μαρίας. Ἐπανήλθε τὴν μετεπιούσαν, καὶ καθ' ἑκάστην ἐμεθύσκειτο πλειότερον ἐκ τοῦ γλυκεῖος ἤχου τῆς φωνῆς τῆς νεαρῆς γυναικός, ἐκ τῆς μαγευτικῆς λάμπειος τοῦ βλέμματός της, ἐκ τῆς γοητείας τοῦ πνεύματός της, ἐξ ὅλων τῶν εὐωδιῶν τῆς νεότητός της καὶ τῆς καλλονῆς της.

Καὶ ἡ Μαρία ἐσυνείθιζεν εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ ἐπικίνδυνον συνήθειαν τοῦ νὰ βλέπῃ τὸν Παῦλον. Ἠρέσκειτο νὰ τὸν βλέπῃ καὶ νὰ τὸν ἀκούῃ. Ἦκουε μετὰ φλογερᾶς προσοχῆς, μεστῆς

ἔρωτος καὶ ἀγωνίας, τὰς δραματικὰς διηγήσεις τῆς ζωῆς τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ ἐν Ἀφρικῇ. Ἐφριπτεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν κινδύνων, οὓς ἐκεῖνος διέτρεξεν. Ἡ καρδία της ἐπαλλεν εἰς τὴν σκέψιν τοῦ θανάτου ἐκεῖνου, ματαίως ἀλλ' ἥρωικῶς ἐπιζητουμένου. Καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἴσως, ὑπενόει, ὅτι πάντα ταῦτα τὰ ἐπραξε χάριν αὐτῆς.

Ἡ οἰκειότης αὐτῆ διήρκεσε τρεῖς ἐβδομάδας, αἵτινες ἐφάνησαν εἰς τοὺς δύο ἐραστάς, ὅτι διήλθον ταχύτατα ὡς ὦρα. Ἐπὶ τέλους, πρωῖαν τινά, ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Μαρίας:

— Αὔριον ἀπερχόμεθα, ἀγαπητὴ φίλε. Ἐπανακάμπτωμεν εἰς Πικαρδίαν. Ἀναμφιβόλως, σὺ μένεις εἰς Παρισίους ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰσέτε, ἀλλ' ἐπιθυμῶ, καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἀπαιτῶ, ἀκούεις καλῶς; ἀπαιτῶ νὰ μὰς ἀφιέρωσῃς τοὐλάχιστον ἓνα μῆνα πρὸ τῆς λήξεως τῆς ἐξαμηνίου ἀδείας σου.

— Ἀλλά... ἠθέλησε νὰ εἶπῃ ὁ Παῦλος.

— Σοῦτ! διέκοψεν ὁ μαρκήσιος, δὲν ἐπιδέχεται ἄρνησιν. Φοβεῖσαι ἴσως μήπως βαρυνθῆς μαζὶ μας; Ἀπατάσαι, ἀγαπητὴ μου. Θὰ σὲ διασκεδάσωμεν ὅσον δυνάμεθα καλλίτερον. Ἔχομεν γείτονας, οἱ ὅποιοι εἶναι χαριεστατοὶ ἄνθρωποι. Ἔχω λαγωνικά ἐξ Ἀγγλίας καὶ τὰ ὅποια κάμνουν θαύματα. Ἔχω θηρευτικούς ἵππους, διακριθέντας εἰς Ἐψῶν καὶ εἰς Νεουμαρκέ. Τέλος, ἔχω μαγεύρισσαν, ἐξεληθούσαν ἐκ τῆς οἰκίας καλοφάγου ὑπουργοῦ. Βλέπεις ὅτι ὑπάρχουσι μέσα διὰ νὰ ζήσῃς εἰς τὸν πύργον μου.

Ὁ Παῦλος ἐνόησεν, ὅτι ἐὰν ἐδέχετο εἶχε χάσῃ. Ἡ τιμιότης ὑπερίσχυσε τοῦ ἔρωτος. Ἀπεκρίθη ὅτι, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα καὶ πρὸς μεγάλην θλίψιν του, θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμῃ τὴν ἐπίσκεψιν. ἦν παρ' αὐτοῦ ἐπρόσμενον.

— Πῶς! δὲν εἶναι δυνατόν! ἀνέκραξεν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθῃς, ἦ, μὰ τὸν Θεόν! νὰ μὴ μὲ λέγουν Λαγκάρδ...

Εἶτα προσέθηκε, στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του:

— Ἔλα, Μαρία, μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, ἐνώσου λοιπὸν μαζί μου, διὰ νὰ τύχωμεν ἀπὸ τοῦ Παύλου ὅ,τι τῷ ζητῶ!...

Ἡ Μαρία ἐκάθητο εἰς ἓν παράθυρον τῆς αἰθούσης. Ἐκέντα ταπητουργικὸν ἔργον. Ἀλλά, δι. θεβαιούμεν, ὅτι περιέπλεκεν ἐντελῶς, οὐχὶ μόνον τὰς παραχρῶσεις, αἵτινες θὰ εἰκονίζον ἐπὶ τοῦ καιρῶν στέμματα λαμπρῶν ἀνθῶν, ἀλλ' εἰσέτι καὶ τὰς θηλειὰς τοῦ μαλλίου τῆς μετὰξῆς.

Ἡ Μαρία, οὕτω προσκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ συζύγου της, ὕψωσεν ἐπὶ τοῦ Παύλου τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της πλήρεις λατρευτῆς ἐκφράσεως ἀγάπης καὶ εἶπεν :

— Ἐνῶ τὴν παρακλήσιν μου μὲ τὴν τοῦ κυρίου δὲ Λαγκάρδ καὶ εὐτυχῆς θὰ λογισθῶ ἂν εἶχον ἀρκετὴν ἐπίδρασιν ἐφ' ὑμῶν διὰ νὰ ἀποφασίστητε.

Ἀδύνατον τὸ ἀντιστεῖν εἰς τὴν φλογερὰν καὶ γλυκεῖαν ἐκείνην φωνήν, εἰ καὶ συγκεκριημένην.

— Ἐνδίδω εἰς τὰς φιλοφρονητικὰς ἐπιμόρους παρακλήσεις σας, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος ὑποκλινόμενος. Θὰ ἔλθω νὰ περάσω ἡμέρας τινὰς εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ.

Ἀλλὰ χαμηλοφώνως προσέθηκεν :

— Ὡ! ὄχι! ὄχι! δὲν θὰ ὑπάγω!... Αἰσθάνομαι ὅτι ἀγαπῶ πάρα πολὺ τὴν γυναικα ταύτην!

Ὅταν ἡ Μαρία ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων, ὁ Παῦλος ἐνόησε κάλλιον ἔτι, παρὰ κατὰ τὴν περυσίαν της, ἄπασαν τὴν σφοδρότητα τοῦ ἔρωτος, ὃν δι' αὐτὴν ἠσθάνετο. Ὑπέφερεν ἀκταπαύστως τὴν λυπηρὰν ἐκείνην ἐντύπωσιν τῆς ἠθικῆς ἀνησυχίας, τοῦ παραδόξου βάρους τῆς διανοίας, τῆς μονώσεως, καὶ ἐνόησε τὸ στιγμιαίον πόθου τοῦ νὰ εὔρη τὴν λήθην μετὰξὺ τῶν θορυβωδῶν διασκεδάσεων.

Ἀλλ' ὁ Παῦλος μάτην ἐζήτησε τὴν διασκεδάσιν καὶ τὴν λήθην. Ὅπου καὶ ἂν μετέβαινεν, ἡ σκέψις του, ἀπερρόφημένη ὑφ' ἐνὸς μόνου ἀντικειμένου, ἦν ἡ, ἂν δυνάμεθα οὕτω πως νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ἐρημίαν καὶ τὴν σιγὴν. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ἐδοκίμασεν ἀνοσίους ἔρωτας, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν του ἠγόρασε τὴν ἡδονήν. Ἀλλὰ μόνον πικρίαν εὔρεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ἑταίρων, αἱ δὲ θωπεῖται τῶν τὸν ἐκίνησαν εἰς ἀγανάκτησιν. Ἐξῆλθε τῶν ἀγαλῶν των μὲ τὴν αἰσχύνην καὶ τὴν ἀηδίαν εἰς τὴν καρδίαν.

Ὅθεν, ἐσπέραν τινά, χωρὶς σχεδὸν νὰ εἰξεύρη πῶς, διότι οὐδόλως ἦτο ἀποτέλεσμα μονίμου καὶ ἐσκεμμένης ἀποφάσεως, εὐρέθη εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν, ἧτις ταχέως τὸν συμπαρέσυρεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Πικαρδίας.

Ὁ πύργος Λαγκάρδ, κείμενος δέκα λεπτὰ μακρὰν τῆς βελγικῆς ὁδοῦ τῶν Παρισίων εἰς***, ἦτο νεωτέρα οἰκοδομή, δηλαδὴ ἀνεκτίσθη ἐξ ὀλοκλήρου κατὰ τὸ 1816 ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ νῦν μαρκησίου. Ἀρχαῖα οἰκοδομαὶ τοῦ παλαιοῦ πύργου μόνον ἐν τεμαχίον ἀφῆκαν νὰ ὑπάρχη, συμβάλλον εἰς τὸ ζωγραφικὸν μέρος τῆς τοποθεσίας. Τὸ τεμαχίον τοῦτο συνίστατο ἐκ στρογγύλου καὶ μετ' ἐπάλλεων πυργίσκου, ὑψηλόν, τριώροφον, καὶ ἐκ δώματος, ἀφ' οὗ ἔβλεπέ τις ὅλην τὴν χώραν, μέχρις ἐπτὰ ἕως ὀκτῶ λευγῶν πέριξ. Ὁ πυργίσκος οὗτος συνεδέετο διὰ τῆς βάσεως εἰς τὴν ἐξωτερικὴν γωνίαν ἐνὸς μέρους τῆς οἰκίας τῆς νέας οἰκοδομῆς. Ἀπέραντον ὄρατος, σχεδιασμένον κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον, περιεκύκλου τὸν πύργον, ἔρημον σταύλων, ἀμαξοστασίων, σταύλων διὰ τοὺς κύνας καὶ φασιανοτροφείων. Τὸ ἰσόγειον κατὰ μέγα μέρος καθιερούτο εἰς

δωμάτια ὑποδοχῆς, αἰθούσας, ἐστιατηρίου καὶ αἰθούσης σφαιριστηρίου.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ κατείχε τὴν δεξιὰν πτέρυγαν. Ἡ Μαρία κατελαμβάνε τὴν ἀριστερὰν πτέρυγαν. Τὸ κύριον μέρος τοῦ πύργου περιεῖχε τὰ δωμάτια τῶν φίλων, ἅτινα ἀνήρχοντο μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ εικοσιπέντε ἕως τριάκοντα.

Ἡ Μαρία διήρχετο μέγα μέρος τῶν ἡμερῶν της καθημένη ἐπὶ μακρᾶς ἑδρας, πλησίον παραθύρου τινὸς τῆς αἰθούσης, ὅθεν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠδύναντο νὰ ἀναπαύωνται ἐπὶ μεγάλων τριανταφυλλεῶν αἵτινες ἦσαν πλήρεις ἀνθῶν, ἐπὶ πρασίων καὶ ἠνωμένων λιθαῶν οἰκῆν βελούδου, καὶ τέλους, ὀλίγον μακρύτερον, ἐπὶ ἀκκονίστων καὶ μεγαλοπρεπῶν σωρῶν ὑψηλῶν ἔρουων καὶ παμπυλαίων φυλλορῶν. Ἐκεῖ, εἰργάζετο, ἀνεγίνωσκε, καὶ πρὸ πάντων ἐσκέπτετο πολὺ.

Ἐν ἀπομεινήμερον, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦτο ὄρθια, ἀλλ' ἠμικεκλημένη παρὰ τὸ ἡμίανικτον παράθυρον. Οἱ βραχιόνες της ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος τοῦ ἐξώστου. ἡ δὲ κεφαλὴ της ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν χειρῶν της, ἐν ᾧ ἡ αὔρα, χλιαρὰ καὶ κατὰ μέρος φυτικῶν εὐωδιῶν, ἐθώπευεν εὐάρεστος τὸ σκεπτικὸν μέτωπόν της καὶ τὴν ὠραίαν κόμην της.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν, φαιδρὸς καὶ ἀποτόμως, τοῦθ' ὅπερ ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ἦλθεν! ἀνέκραξεν. Ἐδῶ εἶναι, μὲ ἀκολουθεῖ!...

— Ποῖος; ἠρώτησεν ἡ Μαρία, ἧς ἡ καρδία ἰσχυρῶς ἐπαλλε, διότι ἐμάντευσεν ἤδη.

— Ἐκεῖνος! ἐκεῖνος! διάτανε! ὁ φίλος μου Παῦλος! Ποῖος θὰ ἦτο, μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, ἂν δὲν ἦτο αὐτός!

Ταῦτοχρόνως ὁ Παῦλος, βαθέως συγκεκριημένος, ἐνεφανίζετο εἰς τὴν θύραν ἣν ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ εἶχεν ἀνοίξει.

Πορφυροῦν νέφος ἀνῆλθεν ἐκ τῆς καρδίας τῆς Μαρίας εἰς τὸ μέτωπόν της, καὶ ἐπὶ τινὰ στιγμὴν, ἡ ἀρχὴ τοῦ χιονώδους στήθους της ἐπορφυρώθη καθὼς ὁ λαϊμὸς της καὶ αἱ λείαι παρειαί της.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ παρελῆρει ἐκ χαρᾶς.

Ὁ Παῦλος, ἐπαναλαμβάνομεν νὰ εἴπωμεν, ἦτο εἰλικρινὴς καὶ τίμιος νέος. Ἡ Μαρία ἦτο ἐντιμὸς γυνή. Ὅθεν, μόλις ὁ κ. δὲ Μεινάρ ἐγκατέστη εἰς τὸν πύργον, ἠρώτα ἐαυτὸν ἤδη αἰκτι ἦλθεν; Ἐθλίβετο, εἶχε τύψεις συνειδήτους. Ἡ γενναία λοιπὸν ἀπόφασίς του νὰ μὴ προδώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ φίλου του κατέληξεν εἰς τὸ νὰ τὸν ἐπανασφῆρῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου τούτου!.. Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν; Πρὸς τὸν σκοπὸν, ἀναμφιβόλως, ἀκούσιον ἀλλ' ὅμως πραγματικόν, νὰ θρέψῃ ἐνοχον πάθος καὶ νὰ τὸ συμμερισθῇ μετ' ἐκείνης ἧτις τὸ ἐνέπνευσε. Ὁχυμασία ἐνόει ὅτι ἡ συνειδήσις του δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ μείνῃ. Ἀλλ' ἦλθε... καὶ ἐστερεῖτο τῆς δυνάμεως νὰ ἀναχωρήσῃ. Ὅταν ἄπαξ εἰσέρχεται τις εἰς τὴν εὐρείαν ὑδὸν τῶν συμβιβασμῶν, δὲν ἐξέρχεται πλέον καὶ οὐδέποτε σταματᾷ. Ὁ Θεὸς δὲν ἔδωκεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀκούσαν δύναμιν διὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἰδίαν καρδίαν του: δὲν θὰ ὑπάγῃς μακρύτερον.

Ὁ Παῦλος συνεβιάσθη πάλιν μὲ τὴν συνειδήσιν του. Ὁρκίσθη νὰ μὴ ἐξέλθῃ μετὰ τῆς Μαρίας ἀπὸ τὰ ἀκριβέστατα ὄρια ἀδελφικῆς ἐπιφυλάξεως. Καί, τὴν φοράν ταύτην, κατ' ἀρχὰς ἔφανη ὅτι ἐτήρει τὸν λόγον του.

Ἡ νεαρὰ γυνή, δίκην σιωπηρᾶς συμφωνίας μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της, ἐβούλητο παντὶ σθένει τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὠραίου τούτου σχεδίου. Ἀπέφευγε μετὰ θρησκευτικῆς μερίμνης πᾶ-

σαν περίστασιν προσεγγίσεως, μοναξίας εἰς ἀμφοτέρους καὶ λίαν μεγάλης οἰκειότητος,

Ἐπὶ δύο ἐβδομάδας τοιουτοτρόπως ἐβάδιζον τὰ πράγματα. Οὔτε ἄπαξ, μεταξὺ τοῦ Παύλου καὶ τῆς Μαρίας, ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ παρελθόντος. Οὐδέποτε ἐσυλλογίσθησαν τὴν συναντησὶν εἰς τὸν χρόνον τοῦ Μελοδράματος.

Ἄλλὰ τί ἦτο μεθ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἐπιφύλαξις ;... Τί ἦτο, ἂν οὐχὶ εὐγλωττος καὶ ἄφρονος τρόπος, ὁ ἐπικινδυνωδέστατος ὅλων τοῦ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις περὶ ἔρωτος ; Συχνάκις, πολὺ συχνάκις, ἡ Μαρία ἠσθάνετο ἑαυτὴν αἴφνης καλυπτομένην ὑπὸ καυστικῆς ἀτμοσφαιρας ἔρωτικῆς ἡλεκτρισμοῦ. Τότε ὕφανε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ Παύλου, καὶ τὸ ἐκπεπληγμένον βλέμμα τῆς συνήντα, φλογερῶς, προσκεκολλημένον ἐπ' αὐτῆς, τὸ βλέμμα τοῦ νέου, δίκην μαγνητικῆς ἀκτίνος παράττον βαθέως τὴν ψυχὴν καὶ τὰς αἰσθήσεις, ὅπερ τῇ ἐπορφύρου τὸ πρόσωπόν τῆς, καὶ ἔκαμνε τὴν καρδίαν τῆς νὰ πάλλῃ.

Οἱ δύο ἐρασταὶ προσεπαθον νὰ ριψωσι στάκτην ἐπὶ τῆς φλογός. Ἄλλὰ πρὸς τί ; τὸ πῦρ ἔζη ὑπὸ τὴν τέφραν, ἡ δὲ ἡμέρα ἐπλησίαζεν καθ' ἣν θὰ ἀνεπήδα καὶ θὰ κατέτρωγε τὴν βορᾶν του.

Ἐσπέρην τινά—τοῦτο συνέβαινε κατόπιν ὠραίας καὶ θερμῆς ἡμέρας τοῦ ἔαρος — ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἐπιπρος τὴν πρωϊάν λίαν ἑνωρίς, μεταβαίνων ὅπως διέβη τὴν ἡμέραν εἰς γειτονικὴν τινα πόλιν ἔνθα τὸν ἐκαλον ὑποθέσεις τινές. Θὰ ἐπανήρχετο τὸ ἐσπέρης λίαν ἄργά. Ὁ Παῦλος, ὁστις ἔμαθε τὴν ἀναχωρήσιν του πολὺ ὕστερον, ἔμεινε, πρὸς μεγάλην λύπην του, μόνος εἰς τὸν πύργον μετὰ τῆς Μαρίας.

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἐννοῦν καλλίστα πόσον ὀχληρὰ ἦτο ἡ θέσις των. Κατ' ἀκολουθίαν, ὅτε προὔγεματίσαν μόναι, ἡ θέσις των εἶχε τι τὸ βεβιασμένον καὶ δύσκολον. Μόλις ἀντήλλαξαν ἀσημάντους τινὰς λόγους μόνον ἵνα μὴ φανῶσιν ἀλλόκοτοι εἰς τοὺς ὑπηρέτας ἂν ἐτήρουν πείσιμονα σιωπῆν. Εὐθύς μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ Παῦλος ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐνῶ ἡ Μαρία ἐκλείετο ἐν τῷ ἰδιῷ τῆς. Ἐκεῖ ὁ Παῦλος κατέπεσεν εἰς τι κάθισμα, ἔκρουσε τὴν τεταραγμένην κεφαλὴν του ἐντὸς τῶν χειρῶν του, καὶ παρεδόθη εἰς μίαν τῶν ἐξάψων ἐκείνων τῆς ἀθυμίας, τῆς σκυθρωπῆς μελαγχολίας καὶ τῆς μεθ' ἑαυτοῦ πάλης, εἰς τὸν ἐπιβάλλον τέλος ἐκείνων τῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν διαφόρων αἰσθημάτων, ἅτινα πᾶς ἔντιμος ἀνὴρ θὰ ἐδοκίμαζεν ἐν ὁμοίᾳ θέσει, ὅτε καθῆκον τιμῆς, ἱερὸν καθῆκον, καὶ φλογερὸν πάθος, ἀκαταμαχητὸν πάθος, ἀμφισβητοῦσι τὴν ζωὴν ! Ἄρα γε θὰ ἐξηκολούθει νὰ πασχῇ, μὲ κίνδυνον νὰ ἀποθάνῃ ἢ θὰ ἐνικάτο τέλος πάντων, καὶ θὰ ἔρριπτε εἰς τοὺς πόδας τῆς Μαρίας τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν καρδίαν του ;

Ἡ παραφορὰ τῆς φαντασίας καὶ τῶν αἰσθήσεων κατ' ἀρχὰς ἐθριαμβεύσεν, ἔπειτα τέλος τὸ αἰσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμιότητος ἐνίκησεν. Ἄλλὰ τοσοῦτον σφοδρὰ καὶ τρομερὰ ὑπῆρξεν ἡ παλὴ ὥστε ὁ Παῦλος ἐνόησεν, ὅτι ἐν ἐπαναλείψει, βεβαίως θὰ ἤττατο ὥστε ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον. Ὅταν ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἠσθάνθη ἑαυτὸν γαλιτωτέρον καὶ ἰσχυρότερον.

Ἐλευθέρως τῆς ὥρας τοῦ δείπνου κατῆλθε, τὰ αὐτὰ δέ, ὡς καὶ κατὰ τὸ πρόγευμα, συνέβησαν. Ὅπως τὴν πρωϊάν, τὸ δείπνον ὑπῆρξε σιωπηρὸν καὶ βραχύ. Εὐθύς ἄμα ἐτελείωσεν οἱ δύο νέαι ἐχωρίσθησαν.

Ἦτο τὸ αὐτὸ ἐσπέρης καὶ τρεῖς ὥραι μετὰ τὸ δείπνον. Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθῃ, νύξ ἐξ ἐκείνων τῶν λαμπρῶν νυκτῶν ὅπου ἡ λευκὴ Φοίβη φαίνεται ὅτι διέσπειρεν ἐπὶ τοῦ κυανοῦ μανδύου τῆς ἄπαντας τοὺς ἀδάμαντας τοῦ κιβωτίου τῆς. Οἱ κρότοι τῆς ἐσπέρης ἔπαυον. Ἦκούετο μόνον ἡ μικρὰ μονότονος καὶ συνεχὴς φωνὴ τῆς τρητόνος κεκρυμμένης ὑπὸ τὰ χόρτα, τὸ ἐρωτύλον ἔσμα τῆς ἀηδόνος ἠτις ἐξέπεμπε κατὰ διαστήματα τοὺς ἁρμονικοὺς κυματισμοὺς τῆς φωνῆς τῆς καὶ μακρόθεν ἡ ὑπόκωφος ὑλακὴ τοῦ κυνὸς βοσκοῦ ὠρουμένου ὑπὸ τὴν σελήνην. Αἱ ἀνθισμένοι πασχάλεαι καὶ αἱ τριανταφυλλῆαι τῆς Βεγγάλης ἐπλήρουν εὐωδίας τὴν ἀτμοσφαιραν διὰ τῶν διεγερτικῶν ἀναθυμιάσεων των. Ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ πλήρει εὐωδίας ἀτμοσφαιρᾷ ταύτῃ, ἐν τῇ σιγῇ τῆς φύσεως, εἰς τὸ τοσοῦτον γλυκὺ φέγγος ὅπερ κατήρχετο ἐκ τοῦ διαφανοῦς οὐρανοῦ, ἐνυπῆρχεν, λέγομεν, ἔως καὶ ἡδυπάθεια.

Ὁ Παῦλος, καταλιπὼν τὸ δωμάτιόν του, κατῆλθεν εἰς τὸν κήπον καὶ περιεπάτει μόνος εἰς τινα δένδρστοιχίαν σκιαζομένην ὑπὸ γηραιῶν φυλλωρῶν. Ἄλλὰ ματαίως ἠλπίζεν ὅπως ἡ νυκτερινὴ αὐρα δροσίση τὴν πυρέσσουσαν κεφαλὴν του.

Αἴφνης τῷ ἐφάνη, ὅτι λευκὴ σκιά ὠλισθαίνει βραδέως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἤρχετο πρὸς συνάντησιν του.

Ἔστη.

Ἡ λευκὴ σκιά ἔκαμε βήματα τινὰ ἔτι.

Τότε ὁ Παῦλος ἀνεγνώρισε τὴν Μαρίαν.

Ἡ συνάντησις τῶν δύο νέων ἦτο τυχαία. Εὐρίσκοντο ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ ἄνευ γελσίας ἐπιτηδεύσεως θὰ τοῖς ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποφύγωσιν ἀλλήλους. Ἦρξαντο λοιπὸν νὰ περιπατῶσι παραπλεύρως, μόνον ἡ Μαρία ἔσπευσεν ὀλίγον τὸ βῆμα, ἵνα ἀφήσῃ τὴν σκοτεινὴν δένδρστοιχίαν καὶ μεταβῶσιν εἰς ἄλλο μέρος τοῦ κήπου, ἔνθα αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἦσαν λαμπρότεραι καὶ καθαρότεραι.

Ἡ κυρία Λαγκάρδ ἦτο λίαν συγκεκινημένη. Ὁ Παῦλος ἔτρεμεν ὡς παιδίον. Οὔτε ὁ μὲν οὔτε ἡ δὲ ὠμίλησαν κατ' ἀρχὰς. Ἀμφοτέροι ἐβυθίζοντο ἐντὸς βαθέων καὶ ἀνεξηγήτων αἰσθημάτων. Τὸ διπλοῦν βλέμμα των ἐζήτησε τὸν οὐρανόν.

Ἡ Μαρία ἔστη ἵνα συλλέξῃ ρόδα. Ὁ Παῦλος τὴν παρετήρει ἐν σιγῇ. Ἡ δὲ σιγὴ αὕτη ἦτο σημαντικώτερον τῶν περιπαθησάτων λόγων. Ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ τὸ ἐνόησε καὶ ἠθέλησε πρώτη νὰ τὴν διακόψῃ. Ἄλλ' εἰς τὰς ὀχληρὰς ταύτας θέσεις οὐδαμῶς εἶναι εὐκόλον νὰ εὔρη τις λόγους ὧν ἔχει χρεῖαν. Κοινὴ ἀφορμὴ παρουσιάσθη εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Μαρίας, ἐλλείψει δὲ καλλιτέρας ἐδράξατο αὐτῆς.

— Τί μεγαλοπρεπῆς ἐσπέρα ! εἶπε

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, εἶναι γνησία ἰταλικὴ νύξ.

Νέα σιγὴ ἐγένετο. Εἶτα, μετὰ τινα στιγμὴν, ἡ κυρία Λαγκάρδ ἐπανέλαθε :

— Διὰ νὰ αἰσθῆνθῃ τις καλῶς ὅλον τὸ θέληγτρον τοιαύτης νυκτός, δὲν ἔπρεπε νὰ ἦτο ποιητῆς ;...

— Γίνεται τις ἀκουσίως πρὸ μεγαλοπρεπῶν τινων προσκομμάτων τῆς φύσεως, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος.

— Ἄλλὰ σεῖς, κύριε Παῦλε, ἐξηκολούθησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ δισταγμοῦ, ἐὰν καλῶς ἐνθυμοῦμαι, εἶσθε ποιητῆς, ἄλλοτε...

Ὁ Παῦλος ἀνεσπίστησε. Πρώτην φορὰν ἡ Μαρία ὠμίλει περὶ τοῦ παρελθόντος.

— Ποιητῆς, ἀπεκρίθη, ἤμην ὅμως εἰναι τις ὑπὸ τὸν ὠ-

ραῖον οὐρανὸν τῆς Προβηγίας μας, τῆς γεννησάσης τοὺς ῥαψωδοὺς, ἔψαλλον ὅπως ψάλλη τις ἐν εἰκοσαετῇ ἡλικίᾳ, ὅταν ἡ νηρηὶς τῶν φαιδρῶν ἀσμάτων πληροῖ τὴν καρδίαν ὄνειρο-πολημάτων, ἐλπίδων καὶ...

Ἐμελλε νὰ προσθέσῃ καὶ ἔρωτος ! ἀλλὰ διεκόπη καὶ ἐσιώπησε.

— Καί, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία μετὰ τινὰ στιγμήν, ἀφ' ὅτου ἀφήσατε τὸν ὠραῖον τόπον μας διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψητε πλέον ἐκεῖ, ἢ ἐντὸς ὑμῶν ψάλλουσα φωνὴ ἔμεινεν ἄφωτος ;

— Σχεδόν...

— Καὶ δικαί ;

— Ἡ λύπη ἔθραυσε τὰς χορδὰς τῆς οὐστήνου λύρας μου...

Ἡ Μαρία ἐχμηλώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ δὲ ὠραῖον στήθος τῆς ὑψούτο ἰσχυρῶς καὶ ἔπαλλεν ὑπὸ τὴν λευκὴν μουσελίνην τοῦ ἐπενδύτου τῆς. Ἄλλ' ἰσχυρότερόν τι τῆς θελήσεως τῆς τὴν ἐβίαζε νὰ ἀκολουθήσῃ μέχρι τέλους τὴν κινδυνώδη ὁδόν, ἐν ᾗ εἰσῆλθεν. Ἐξηκολούθησεν :

— Ὡστε δὲν ἐτραγωδίσαστε πλέον ;...

Ὁ Παῦλος ἐδίστασεν. Ἄλλὰ μετὰ σκέψιν δευτερολέπτου, ἀπεκρίθη :

— Ναί, ἀπαξ ἔτι, ἀπαξ.

— Καὶ πότε ;

— Πρὸς τί νὰ σὰς τὸ εἶπω ; πρὸς τί νὰ τὸ ἀναπολήσω ;...

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις προὐφέρθησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Κεκρατημένος στεναγμὸς ἐξέφυγε τοῦ ἐστενοχωρημένου στήθους τῆς Μαρίας. Ὁ Παῦλος ἤκουσε τὸν στεναγμὸν τοῦτον καὶ ἐθεώρησε τὴν νεαρὰν γυναῖκα. Δάκρυ, ὑγρὸς καὶ διαφανὴς μαργαρίτης, ἐκυλίετο ὑπὸ τὸ βλέφαρον τῶν μεγάλων ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐκρέματο ἀπὸ τῶν βελουδίνων βλεφαριδῶν τῆς.

Αἱ ὠχραὶ ἀκτίνες τῆς σελήνης ἐπιπτον διὰ μέσου τῶν πλατέων φύλλων πλατάνου ἐπὶ τοῦ χαριέντος προσώπου τῆς, οὕτινος τὸ κεκαλυμμένον τοῦτο φῶς ἐλείαιεν ἔτι τὰς λεπτὰς καὶ χαριέσσας περιφερείας. Οὐδὲν ἐξίσουτο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πρὸς τὴν ἐξαισίαν καλλονῆν τῆς Μαρίας, καί, ὡς ἡ Ζουάνα τοῦ Ἀλφρέδου Μυσσέ :

«Μὲ τὴν κόμην καστανὴν
Ὅστις ἐβλῆσεν αὐτήν,
τὴν ἐκάλει νεαρὰν
Πολεμιστρίαν κι' ὠραίαν
Μὲ τὴν περικεφαλαίαν
τὴν μεγάλην καὶ μακράν».

Λεπτὸν πῦρ, ταχεῖα καὶ ἀκατανίκητος μίθη ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν καὶ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ Παύλου.

— Μὲ ἔρωτὰς τί ἔψαλλον, Μαρία, ἀνέκραξε ζωηρῶς, λοιπὸν, ἀκουσόν μου, διότι θὰ σοῦ τὸ εἶπω...

Καὶ δι' ἀσθενοῦς καὶ τρεμούσης φωνῆς κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἥτις ἐγένετο μετ' ὀλίγον παλλομένη καὶ περιπαθῆς, ἔψαλλε τὰς ἀκολουθοῦσας στροφάς :

Ὁλόφωτη ἢ Ὀπερά.— Στὰ μεθυσμένα πλήθη
Καθένας ἦτο ζωηρός, φαιδρός...

Ἐν τῷ θορύβῳ μοναχὸς μὲ μαυρισμένα στήθη
Ἦμην ἐκεῖ θλιμμένος καὶ ρεμβός.

Ἡ κυρία Λαγκάρδ ἠμέκρυψε τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὰ δίκην ἀνθοδέσμης ῥόδα, ἅτινα ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι τὸ φέγγος τῆς σελήνης, ὅσον ἀκτινοβόλον καὶ ἄν

ἦναι δὲν ἤρκει ἐν τούτοις ὅπως διακρίνη τις τὴν περφυρότητα τῆς.

Ὁ Παῦλος ἐξηκολούθησε :

Ταχεῖα ἐβλεπον ἐκεῖ, ὡς φαντασταὶ εἰκόνες.
Φαιδρὰ ἐμπρός μου ζεύγη νὰ περοῦν...
Ὅσαι γυναῖκες ἀπιστοὶ καὶ οἱ ἀπατεῶνες
Ἰπὸ τὴν προσωπίδα εὐτυχοῦν !

Οἱ στίχοι οὗτοι ἐλέχθησαν ὑπὸ τοῦ νεανίου μετ' ἐκφράσεως πλήρους πικρίας καὶ εἰρωνείας.

Ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ τὴν φωνὴν ταύτην μετὰ θλιβεροῦ καὶ μελαγχολικοῦ τόνου :

Ἡ μουσικὴ ἐμέθυε καὶ ἐπλανᾷτ' ὁ νοῦς μου
Μακρὰν εἰς μάγον πάντως παρελθόν,
Κ' ἐνίστε τὸ στήθος μου ὁμοῦ μὲ στεναγμοῦς μου
Ἐτρεφεν οἶμοι ! πόθον περιττόν !

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι στίχοι ἔφερον δάκρυα εἰς τὴν φωνήν, τοῦ Παύλου καὶ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Μαρίας.

Μετὰ στιγμήν σιγῆς, διακοπτομένης μόνον ὑπὸ τοῦ ᾄσματος τῆς ἀηδόνος, ὁ νεανίας ἐξηκολούθησεν :

Ἡσθάνθην αἴφνης ἡ ψυχὴ μ' εἰς οὐρανοὺς ὑψούτο
Ὡσεὶ ὄνειρου μάγος ὄπτασία !
Δὲν ἦτο ὄνειρον· ἐσὲ ὁ νοῦς μ' ἐνεκολλοῦτο,
Ἢδὺ καὶ μέθης ὄνειρον, Μαρία !

Ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου τοσοῦτον ἦτο συγκεκαλυμμένη προφέρουσα τὸ ὄνομα τῆς Μαρίας, ὥστε ἀδύνατον ὑπῆρξε νὰ δράξῃ τις τὰς συλλαβάς κατὰ τὴν προφορὰν. Τὸ οὖς τῆς κυρίας δὲ Λαγκάρδ δὲν ἤκουσεν ἀλλ' ἡ καρδία τῆς ἐμάντευσε. Πλέον παρὰ ποτὲ ἐκρυπτε τὸ πρόσωπόν τῆς ὑπὸ τὰ εὐώδη ῥόδα τῆς Βεγγάλης.

Ὁ Παῦλος ἐξηκολούθησε :

Σὲ ἐπανεῖδον, ἄγγελε ! θὰ μοῦ θραυσθοῦν τὰ στήθη
Ἐκ τῶν σφοδρῶν τοῦ ἔρωτος παλμῶν !
Ἐκ τῆς χαρᾶς τὸ μέτωπόν μὲ αἰγλὴν ἐφωτίσθη !
Ὡ ! ἄς μ' ἰδῆς καὶ αὔριον νεκρόν !

Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ παραστήσῃ τὴν βλαθεῖαν ἔκστασιν, τὸν φλογερὸν ἐνθουσιασμὸν ὅστις ἐξεχείλισεν ἐν τῇ ἀνωτέρῳ στροφῇ καὶ ἥτις ἐξηκολούθησεν ὡς ἑξῆς :

Πνοὴ ἀνέμου τὸν καπνὸν ἀρκεῖ νὰ διαλύσῃ
Κ' ἡ μάγος μελωδία σβύνεται.
Ἐστὰ σῆθη σου δι' ὄντινα μακρὰν σου δάκρυ χύσῃ
Ἡ λήθη λάθρα μίπως χύνεται ;

Ἄλλ' ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐσβέσθη αἴφνης, τὰ δὲ χεῖλη τοῦ Παύλου ἀφῆκαν νὰ πέσωσι μᾶλλον παρὰ νὰ τοὺς προφέρωσιν οἱ ἐπόμενοι στίχοι :

Ματαῖα ὡς ἀνάμνησις ἦν ἀποσβῆ ἡ λήθη,
(Τί πρὸς ἐμὲ ἄν τὴν τηρῆ ἢ μνήμη ἦ καὶ μὴ ;)
Εἰπέ μοι, τρισηλιτάτη μου, εἰς τὰ λευκὰ σου στήθη
Τὸ ὄνομά μου πάντοτε ἐσβέσθη ; κατοικεῖ ;

Ἀμφοτέροι ἐβάδιζον ὑπὸ μεγάλην ἀνθοῦσαν πασχαλιάν ἥτις προεξέτεινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὴν πυκνὴν σκιάν τῆς, ἄλλως ἄνευ τούτου ὁ Παῦλος θὰ ἔβλεπε τὸ βλέμμα τῆς Μαρίας, καὶ μάλιστα ἀκουσίαν χειρονομίαν ἀπαντῶσαν δι' ἀρνητικοῦ ἀξιολατρεύτου τρόπου εἰς τὴν ἐρώτησιν ἣν εἶχε θέσει ἐν τῇ τελευταίᾳ στροφῇ. Ἄλλ' ἐκεῖνος δὲν εἶδε τίποτε καὶ ἐξηκολούθησεν :

Ἐὰν μ' ἠγάπας, ὦ Θεέ ! ἐὰν μ' ἠγάπας ἔτι ...
Βλέπεις τὸ μέλλον πῶς γελῶν ἡμέτερον ἀπλοῦται ; ...
[Ἐπεταὶ συνέχεια].